

Jiřík z Poděbrad

Ginevra

Zjitřená země a kalicha stín, vřava v poli bitevním,
v květnovém nedělním odpoledni, nad tisícem mužů stál stín.
Tenkrát bylo mu jen čtrnáct let, když do boje k Lipanům jel,
kde zuřila smrt a na pláních krev a běsnící dav píseň pěl.

Ten útrpný pohled měl v mysli dál, před zbraní vybral si smír.
Z českých kořenů vstal český král, jiskřivé oči a knír.
Okouzlen půvabnou Johankou, o ruku ji požádal,
pro vůli, sílu ji ctil, miloval, po boku s ní panoval.

/:Tak poslyšte všichni, žení se král, jediný z českých králů,
Jiřík z Poděbrad si Johanku vzal, z městečka Rožmitálu.:/

Panovník to byl rozhodný, však neváhal pozdvihnou meč,
přál blaho všem, lásku a klid, než v bitvě záhubnou steč.
S Johankou syny vychoval, měl ji nade vše rád,
ohýbat záda on neuměl, tak do spárů mocností pad´.

Nástrahy, zrada, pomluvy, zášť, těžké je ochránit zem,
za kacíře označet jak mistr Jan, nelze se zavděčit všem.
Bez boje korunu odevzdal, v Čechách vládne polský král.
Odpusť mi, Johanko, i ty, synu můj, že jsem ten marný boj hrál.

Tak poslyšte všichni, žení se král, jediný z českých králů,
Jiřík z Poděbrad si Johanku vzal, z městečka Rožmitálu.

Tak poslyšte všichni, to býval král, jediný z českých králů,
král dvojího lidu národy spjal, bez válek, pláče, žalu.
Král dvojího lidu národy spjal, bez válek, pláče, žalu.